

turligt, at Nationalbanken fritages for at give mere for Guldet, end det er rigtigt ifølge de Valutakurser, vi har. At Loven skulde blive misbrugt, kan jeg ikke tænke mig, at der kan være megen Fare for, og jeg vil henstille til Udvalget — jeg har hørt, at det skal blive Finansudvalget — at behandle Sagen med stor Velvillie, jeg tror, som sagt, at den har overordentlig stor Betydning.

Handelsministeren (Hassing Jørgensen): De Bemærkninger, det ærede 5te Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) fremsatte som Ordfører for Partiet Venstre, nøder mig til ganske kort at komme ind paa de Forhold, det ærede Medlem omtalte. Jeg maa med ham være enig i, at det er meget beklageligt, at et Forslag af denne Beskaffenhed ikke har fundet fuld Tilslutning fra alle Partiernes Side. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem vil lægge Ansvar for denne beklagelige Hændelse, om jeg saa maa sige, thi det forholder sig jo ikke saaledes, at jeg ved mine Forhandlinger med Folketingets Finansudvalg har nægtet at yde min Medvirkning til, at Rigsdagen vedblivende beholdt Indflydelse paa denne Sags Forvaltning. Saaledes forholder det sig ikke. Jeg har kun villet hævde, at man ikke paa een Gang kan overdrage Lovgivningsmagtens Myndighed til Administrationen og samtidig gøre dens Handlinger afhængige af en Vedtagelse i de to Finansudvalg, uden at berede den praktiske Forvaltning af dette Forhold altfor store Vanskeligheder, Vanskeligheder, som endogsaa kunde blive af den Beskaffenhed, at de ikke kunde overvindes. Jeg har tilbudt at pleje Samraad med begge Tinges Finansudvalg saavel med Hensyn til Ordlyden af de Resolutioner, som skulde udstedes, som med Hensyn til de administrative Bestemmelser, der senere skulde tages. Dette Samraad har jeg villet forstaa i Ordets sædvanlige Betydning, saaledes som Samraadene i øvrigt i alle andre Sager føres med Tingenes Finansudvalg. Det har ikke været mig muligt at indse, at denne Form ikke skulde afgive den sædvanlige Betydning for Rigsdagen eller den sædvanlige Sikkerhed for, at Rigsdagen vedblivende har Indflydelse paa denne Sags Gang. Det er blevet sagt fra det ærede Partis Side, at der næsten ikke var nogen som helst Mulighed for, at der kunde fremkomme Uoverensstemmelser om Spørgsmaal af denne Art mellem de to Ting eller mellem de to Udvalg indbyrdes eller mellem Udvalgene og Ministeren. Desto

mindre Grund er der da til at fastholde saa stærkt, som det er gjort, dette Vilkaar fra det ærede Partis Side, og jeg maa tilføje, at det er desto mere beklageligt, at dette Vilkaar er fastholdt med den Virkning, at Partiet ikke har kunnet stemme for Loven, som Partiet har erklæret at være enig med mig i Forslagets Realitet og i Nødvendigheden af Lovens Gennemførelse. Naar man fra det konservative Folkepartis Side i Folketinget har indtaget ikke den samme Holdning, men har stemt paa samme Maade, eller rettere ligeledes har undladt at stemme, har jeg forstaaet det saaledes, at det nærmest var under Henvisning til den korte Tid, man har haft til at gennemtænke denne Sag. Jeg skal ærligt erkende, at det er en Sag af en saadan Vigtighed og af en saadan Vanskelighed, at det maaske nok kunde være ønskeligt, at der gaves noget længere Tid dertil. Paa den anden Side vil jeg henvise til, at det jo er Foranstaltninger af den Art, at de i sig selv opfordrer til meget hurtig Fremme paa Grund af de Dispositioner, som ellers kan træffes under Forhandlingerne. Naar nu det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) har foreslaaet, at Sagen henvises til et Udvalg, har jeg Tilbøjelighed til at mene, at det, saaledes som Sagen har udviklet sig, og skønt det altsaa vil kræve om end forhaabentlig ikke lang Tid saa dog nogen Tid, dog vil være i Sagens Interesse, at man i et Udvalg fik Lejlighed til paa ny at drøfte den Fremgangsmaade, som har været forhandlet i Folketingets Finansudvalg, men med et ikke saa godt Resultat. Jeg skal tillade mig at udtale det Haab, at Resultatet vil blive bedre ved Forhandlingerne i det Udvalg, som altsaa nu skal nedsættes om Sagen.

J. Pedersen: Den højtærede Minister mente, at der ikke var Tale om at berøve Rigsdagen noget af dens Indflydelse; men forstod jeg ham ret, var hans Opfattelse den, at naar Rigsdagen havde leveret denne Indflydelse fra sig, naar den havde overdraget den til Ministeren, kunde den ikke gøre Fordring paa yderligere at gøre denne Indflydelse gældende. Det forekommer mig dog, at der ikke var noget i Vejen for at overdrage denne Indflydelse paa en saadan Maade, at man til en vis Grad vedbliver at faa Indflydelse i de enkelte Tilfælde. Under hvilken Form dette bedst kunde ske, skal jeg ikke komme nærmere ind paa, det kan drøftes senere; men der har været Tale om to forskellige